

WIJ ZIJN ALLEMAAL MOLECULEN

Susin Nielsen

Wij
zijn
allemaal
moleculen

Lemniscaat Rotterdam

© Susin Nielsen, 2015

© Nederlandse vertaling: Lydia Meeder, 2016

© Omslag illustratie: Minna So

Nederlandse rechten Lemniscaat b.v.,

Vijverlaan 48, 3062 HL Rotterdam, 2014

ISBN 978 90 477 0777 6

NUR 284

Oorspronkelijke titel: *We Are All Made of Molecules*

Oorspronkelijke uitgever: Tundra Books

Text © 2015 by Susin Nielsen

Published by arrangement with Tundra Books, an imprint of Penguin Random House Canada Limited.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Druk- en bindwerk: Wilco, Amersfoort

Dit boek is gedrukt op milieuvriendelijk, chloorvrij gebleekt en verouderingsbestendig papier en geproduceerd in de Benelux waardoor onnodig en milieuverontreinigend transport is vermeden.

*Voor Oskar – man, hebben je vader en ik even de
jackpot gewonnen*

Stewart

Ik heb altijd al een zusje gewild.

Een broertje trekt me niet zo. Ik houd van symmetrie, en het lijkt me dat een zusje de volkomen vierhoek of het ideale ‘familiekwadraat’ zou creëren, met de x-chromosomen die twee zijden vormen en de Y’s de rest.

Als ik erom zeurde bij mijn ouders, zeiden ze: ‘Stewart, we hebben al een perfect kind! Hoe konden we het nou beter treffen dan met jou?’ Die logica was lastig te weerleggen.

Toen, op een dag kort nadat ik tien was geworden, ving ik een gesprek van ze op. Ik was op mijn kamer bezig met het bouwen van mijn verjaardagscadeau, een gigantisch ruimteschip van Lego, zonder de instructies te lezen, want mijn ruimtelijk inzicht is erg scherp. Mijn vader en moeder waren beneden, maar ik kon ze via het verwarmingsrooster duidelijk verstaan.

‘Leonard,’ hoorde ik mijn moeder zeggen, ‘misschien komt Stewarts wens eindelijk uit.’ Ik legde mijn lego-stukken neer en schoof dichter naar het rooster. ‘Ik ben

al twee maanden niet meer ongesteld geweest. Ik word wat dikker rond mijn middel. Ik ben constant moe...'

'Denk je dat je zwanger bent?' hoorde ik mijn vader vragen.

'Ja.'

Ik kon me niet inhouden. 'EINDELIJK!' riep ik door het rooster. 'HET MOOISTE VERJAARDAGSCADEAU OOIIT!'

De dag daarop maakte mama een afspraak bij de dokter.

Maar wat in haar buik groeide was geen baby. Het was kanker. Het was begonnen in haar eierstokken, en tegen de tijd dat ze het ontdekten, had het zich al verspreid.

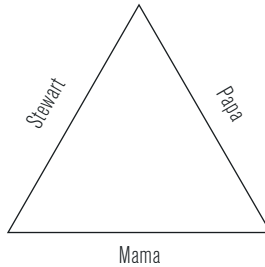
Een jaar en drie maanden later ging ze dood.

Nu ben ik dertien, en ik mis haar nog steeds enorm, want ze was een mens van hoge kwaliteit. Toen ik zeven was, hadden mijn vader en ik een mok voor haar verjaardag gekocht waarop BESTE MOEDER TER WERELD stond. Ik dacht oprecht dat er op de hele planeet maar één zo'n mok bestond, en dat die speciaal voor haar was gemaakt.

Ik praat liever niet over het jaar dat ze ziek was. Of over het jaar na haar dood. Mijn vader is ook van hoge kwaliteit en hij deed zijn best, en ik geloof dat ikzelf ook van hoge kwaliteit ben dus ik deed ook mijn best. Maar het was heel moeilijk omdat er een derde van ons gezin ontbrak.

We waren een gelijkzijdige driehoek geweest.

Mama was de basis die de hele constructie overeind hield. Toen we haar verloren, zakten de twee andere zijden gewoon in.

We waren heel, heel erg verdrietig. Mijn therapeute, Dr. Elizabeth Moscovich, vertelde me al aan het begin van de sessies dat ons verdriet nooit helemaal zou verdwijnen, en dat we daarmee moesten leren leven. Eerst dacht ik dat ze niet zo'n goede therapeute was, want als ze goed was, dan had ze me moeten kunnen genezen. Maar na een tijdje realiseerde ik me dat het juist andersom was: ze is een uitstekende therapeute, omdat ze eerlijk is.

Dr. Elizabeth Moscovich zegt ook dat als je soms verdrietig bent, dat niet betekent dat je niet ook blij kunt zijn. In eerste instantie klinkt dat misschien erg tegenstrijdig, maar het klopt. Ik kan bijvoorbeeld nog steeds blij zijn als papa en ik naar het stadion gaan voor een honkbalwedstrijd. Ik kan nog steeds blij zijn als ik mijn beste vriend Alistair inmaak met Stratego. En toen papa en ik vorig jaar Schrödinger de kat uit het asiel

haalden, was ik niet zomaar blij. Ik was in de zevende hemel.

Natuurlijk is Schrödinger in de verste verte geen vervanging voor mijn moeder. Hij kan geen interessante gesprekken voeren, hij kan mijn favoriete verse kipnuggets niet klaarmaken, hij kan mijn rug niet kietelen of me voor het slapen een kus op mijn voorhoofd geven. Maar hij heeft me nodig, en ik heb hem nodig. Hij heeft mij nodig om hem te voeren en knuffelen en zijn drollen op te scheppen. Ik heb hem nodig om mee te praten, ook al praat hij nooit terug. En ik heb hem nodig om 's nachts naast mijn hoofd te liggen, want dan voel ik me niet alleen.

Dus toen papa een jaar na mama's dood met Caroline Anderson begon te daten, begreep ik het eigenlijk wel. Caroline is papa's Schrödinger. Hij heeft haar nodig en zij heeft hem nodig. Dat betekent niet dat hij nooit meer verdrietig is, want dat is hij soms nog wel. Maar het betekent dat hij zijn verdriet voor langere perioden kan uitstellen, en dat is positief. Hij was heel lang 24/7 Verdrietige Papa, en ik was 24/7 Verdrietige Stewart, en samen waren we Verdrietig in het Kwadraat, en alles was gewoon één groot zwart gat van verdriet.

Caroline en mijn vader werken al bijna tien jaar bij dezelfde nieuwszender. Ze konden het altijd al goed met elkaar vinden, maar pas toen ze allebei weer single waren, begonnen ze dát soort aandacht te krijgen voor elkaar. Carolines man is vertrokken rond de tijd dat mijn moeder doodging. Ze is gescheiden. Ik was haar

wel eens tegengekomen toen mama nog leefde, op feestjes van papa's werk. En natuurlijk zie ik haar heel vaak op tv. Ik vind haar aardig, en zij vindt mij aardig. Beter nog, ze vond mama aardig, en ik weet dat dat wederzijds was.

Maar het allerbelangrijkste is dat ze van mijn vader houdt. Ik zie het aan hoe dromerig ze naar hem kijkt, en hij kijkt precies zo naar haar. Soms krijg ik er buikpijn van als ik dan aan mijn moeder denk, en aan hoe, als het anders was gegaan, papa met zulke dromerige ogen naar háár zou kijken, maar zoals Dr. Elizabeth Moscovich heeft uitgelegd: ik kan niet in het verleden blijven hangen. Caroline maakt mijn vader blij, en dat is positief.

Het leukste is nog wel dat ze een dochter heeft. Ze heet Ashley en ze is een jaar ouder dan ik. Ik heb Ashley nog maar een paar keer ontmoet. Ze is heel knap, maar ik denk dat ze misschien slechthorend is, want als ik met haar probeer te praten loopt ze weg of zet ze het geluid van de tv heel hard.

Of misschien is ze gewoon verlegen.

En nu gaan we bij ze wonen. Papa en Caroline hebben het nieuws vorige maand bekendgemaakt. Papa en ik en Schrödinger laten ons huis in het noorden van Vancouver achter en trekken in bij Caroline en Ashley op Twenty-Second Street, aan de zuidkant van de baai, vlak bij het centrum. Ze hebben het Ashley en mij apart verteld, dus ik weet niet hoe zij reageerde, maar ik ben 89,9 procent blij met het nieuws.

‘Negenentachtig komma negen?’ vroeg Dr. Elizabeth Moscovich me vorige week tijdens onze laatste sessie. ‘En die andere tien komma één procent dan?’

Ik bekende dat die bestaan uit minder positieve emoties. We maakten een lijst, en op die lijst kwamen woorden te staan als ‘angst’ en ‘schuldgevoel’. Dr. Elizabeth Moscovich zei dat het volkomen normaal was. We gaan tenslotte weg uit het huis waar ik mijn hele leven heb gewoond, het huis dat mama en papa een jaar voor mijn geboorte samen hebben gekocht. Inmiddels heeft papa het verkocht aan een jong stel met een baby, wat betekent dat er geen weg terug meer is. We hebben een hele hoop spullen ingepakt, maar de mozaïekstapstenen die mijn moeder heeft gemaakt en die het pad in de achtertuin omzomen kunnen niet mee, of de bloemen die ze heeft geplant, of haar moleculen, waarvan ik zeker weet dat ze nog steeds door de lucht zweven, want waarom kan ik anders constant haar aanwezigheid voelen? Het is iets wat minder wetenschappelijk aangelegde mensen een ‘entiteit’ zouden noemen, en ons huis barst zelfs zo lang na mama’s dood nog uit zijn voegen door haar entiteit.

Daar maak ik me wel een beetje zorgen over. Waar zal haar entiteit heen gaan als wij hier niet meer wonen? Zal ze op eigen kracht naar ons nieuwe huis weten te komen, zoals de dieren in *De ongelofelijke reis*, die vierhonderd kilometer liepen om hun eigenaar te vinden? Of zal ze onderweg verdwalen?

En ik ben ook ongerust omdat ik niet weet hoe

Ashley denkt over de fusie tussen onze gezinnen. Ik verwacht niet dat ze 89,9 procent enthousiast is. Ik hoop er maar op dat ze minstens 65 procent enthousiast is. Met 65 procent red ik het wel.

Dit is niet de manier waarop ik mijn wens in vervulling had willen zien gaan. Dit is niet de manier waarop ik een vierhoek had willen worden. Ik zou veel en veel liever een driehoek zijn gebleven als dat betekende dat mama dan nog had geleefd. Maar dat is wetenschappelijk uitgesloten, dus ik probeer het maar van de zonnige kant te bekijken.

Ik heb altijd al een zusje gewild.

En nu krijg ik er een.

Ashley

Bij mij thuis zijn ze allemaal FUBAR.

Dat woord gebruikte mijn parttime vriendin Claudia gisteren op school voor haar eigen situatie. Toen ik zei dat ik geen flauw benul had wat het betekende, zei zij: ‘Verbaast me niks, je bent ook een onbenul.’ Ze legde uit dat het een afkorting uit het leger is die staat voor *F*cked Up Beyond All Recognition*. Onherkenbaar naar de kl*ten dus.

Claudia zit namelijk al een paar jaar in een zogenaamd samengesteld gezin. Ze heeft een boze stiefvader en twee snotneuzen van halfzusjes. Dus ze snapt totaal wat een waanzin mij nu staat te wachten.

Ik ben pas-net-veertien, dus volgens Claudia zal ik nog twee jaar geduld moeten hebben voordat ik niet meer onder sinecure van mijn ouders sta. Wacht. Dat klopt niet. Ik moet het steeds opzoeken. Ik bedoel: voor ik niet meer onder *curatele* van mijn ouders sta. Volgens Claudia betekent dat dat je van je ouders kunt scheiden en dan voorgoed van ze af bent. Claudia wil

ook van haar ouders scheiden. Dus ook al heeft ze een beetje een buikje, wast ze haar haren te weinig en komt ze niet eens in de buurt van mijn sociale status, ze begrijpt wel min of meer wat ik doormaak.

Wat me echt dwarszit, is dat het bij mij thuis niet altijd FUBAR is geweest. Twaalf en een half jaar lang ging het perfect. Mijn vader werkt bij een reclamebureau en mijn moeder presenteert het lokale avondnieuws. Ze zien er alle twee heel goed uit voor oude mensen, en ik ben niet arrogant maar stel gewoon een feit vast als ik zeg dat ik van allebei het beste heb geërfd. We hebben een bijna-nieuwe zilveren Volvo, en tot anderhalf jaar geleden gingen we elke voorjaarsvakantie naar Maui. We hebben een groot, modern huis met in de tuin een klein huisje dat ze een schuurwoning noemen. Schuurwoningen zijn een enorme rage in Vancouver. Ze worden naast de achterpaden aan het eind van de tuinen gebouwd, waar je normaal een schuur zou verwachten. Die van ons is er neergezet vlak voordat mijn hele wereld instortte. Mijn ouders hadden hem eerst een paar jaar willen verhuren, en daarna zou ik erin hebben gekund wanneer ik ging studeren, ook al zegt mijn decaan van de derde klas dat ik ‘de koude, harde waarheid’ onder ogen moet zien, omdat ik met een gemiddelde van zes min niet naar de universiteit kan.

Ik stel weer gewoon een feit vast als ik zeg dat mijn vriendinnen jaloers waren op mij en mijn leven. En dat begreep ik maar al te goed. Ik zou ook jaloers zijn geweest op mijn leven, als het niet al van mij was geweest.

Toen, anderhalf jaar geleden, zei mijn vader tegen mijn moeder dat hij haar iets belangrijks moest vertellen en sprak hij de drie woorden uit die ons gezin aan flarden scheurden.

‘Ik ben homo.’

Dat deel weten mijn vriendinnen niet. Zelfs niet mijn beste vriendin, Lauren. Ik heb haar gewoon verteld dat mijn ouders uit elkaar zijn omdat ze constant ruzie hadden.

Want weet je, er zijn Bepaalde Mensen die het idee hebben dat ik niet aardig ben. Dat is totaal niet waar en gemeen en een leugen. Maar Bepaalde Mensen denken dat ik een Arrogant Kreng ben (althans, dat had een of andere eikel op mijn kastje geschreven toen ik in de tweede zat). Claudia vertelde me dat Bepaalde Mensen zelfs blij waren toen mijn ouders uit elkaar gingen, alsof ik de pijn op de een of andere manier verdiende. Misschien is het ergens wel ietwat halfwaar dat ik in de loop der jaren soms commentaar heb gehad op gezinnen van anderen (zo kan het wel eens zijn dat ik tegen Violet Gustafson heb gezegd dat haar moeder een sloerie was voordat Violet mijn neus brak, die gelukkig zo netjes is genezen dat je het nauwelijks meer ziet), maar mijn opmerkingen werden verkeerd geïnterpreteerd. Toen ik dat tegen Violet zei, bedoelde ik het meer als een waarneming dan als een belediging. Maar Violet en haar vriendin Phoebe zagen het anders, dus nu noem ik ze achter hun rug om Vuiltje en Viesje, wat ik persoonlijk erg gevat vind.

Dus toen mijn ouders uit elkaar gingen, kreeg ik van niemand ook maar een spatje medelijden. Ik kreeg juist een hoop gegniffel van Bepaalde Mensen toen ze erachter kwamen. Zelfs Laurens medelijden kwam enorm nepperig over, en ik moet toegeven dat dat heel erg pijn deed. Daarom zal ik dat van dat homo-zijn nooit maar dan ook nooit aan iemand vertellen. Niet omdat Bepaalde Mensen homofobist zijn (hoewel ik dat van sommigen zeker weet), maar omdat ze het geweldig zouden vinden als mijn zogenaamd perfecte leven op één gigantische leugen gebaseerd bleek te zijn.

Als ik honderd procent totaal eerlijk ben, geloof ik dat ik zelf ook een beetje homofobist ben. Dat had ik niet gedacht. Ik bedoel, ik ben dol op Geoffrey, die in de studio mijn moeders haar en make-up doet, en die is homo. En er zitten homo's in mijn favoriete tv-programma's, vrolijke mensen die lekker kattig zijn en me leuk gezelschap lijken.

Maar het is anders als je vader plotseling aankondigt dat hij er een is. Daar is niks vrolijks of leuks aan. Het roept heel veel vragen op. Vragen waar ik eigenlijk geen antwoord op wil. Vragen als: heb je ooit wel echt van ons gehouden? Of was dat ook een leugen?

Mijn vader vertelde mijn moeder op een dinsdag dat hij homo was. De zaterdag daarop was hij vertrokken.

Niet naar een appartement in het centrum. Niet naar Siberië, zoals ik had voorgesteld.

Nee hoor. Hij was ongeveer twee meter verderop gaan zitten, in onze eigen schuurwoning.

!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Mijn nieuwbakken homovader kon zich geen eigen onderkomen veroorloven, tenzij hij en mama het huis verkochten, en ze waren het erover eens dat ze mij dat niet aan konden doen. Hun geniale oplossing: laat hem maar in de achtertuin wonen. Dus als ik nu vanuit ónze keuken naar buiten kijk, kijk ik zĳn keuken binnen.

In het begin ging ik er nog van uit dat het maar tijdelijk was. Ik ging ervan uit dat mama en ik meer naar elkaar toe zouden groeien door onze gedeelde haat tegen papa, dat hij door onze woede binnen de kortste keren zou vertrekken en we hem nooit meer hoefden te zien.

Vergissing. Niet alleen woont hij nog steeds hier, mama heeft mij ook totaal verraden. Ten eerste kon ze niet boos blijven op papa. Ze zijn nu zelfs bezig ‘te werken aan een vriendschap’!!!! Ten tweede begon ze een jaar geleden te daten met haar producent, Leonard Inkster, en daarmee overtreedt ze volgens mij allerlei bedrijfsregels. En ten derde – alsof het nog niet genoeg was mijn hart eruit te rukken en er keer op keer op te trappen – heeft mijn moeder Leonard gevraagd bij ons in te trekken. En Leonard komt niet alleen. Hij brengt zijn griezeldwerg van een zoon mee.

O mijn god. Daar komt de verhuisbus al aanrijden.

Ik haat mijn moeder.

Ik haat mijn vader.

Ik haat Leonard.

Ik haat zijn zoon.

Ik haat mijn leven.

Nog twee jaar tot ik niet meer onder sinecure sta.

Stewart

Het kostte mijn vader en mij nog geen twee uur om al onze spullen naar binnen te brengen. Het ging zo snel doordat we vorige week al een heleboel in een opslagloods hadden neergezet. Ik was daar niet zo blij mee, maar papa herinnerde me eraan dat Caroline al een huis vol meubilair heeft, en dat we niet alles dubbel kunnen hebben. Daar zit in praktisch opzicht heel veel logica in, en papa en ik zijn allebei erg praktisch. Maar het is een interessante biologische kwestie dat het ene orgaan – in dit geval mijn brein – me het ene vertelt, en het andere orgaan – in dit geval mijn hart – me iets anders vertelt.

Ik kan niet liegen: het gaf me geen prettig gevoel die loods vol te zetten met de spullen die ons hele leven samen met mama vertegenwoordigden. Zoals de formica keukentafel met gouden spikkeltjes waaraan we bijna altijd met zijn drieën hadden gegeten. Of de bank met de rode en gele bloemen waar mama op lag als ze een slechte dag had, en waarop ze probeerde te breien

als ze er de energie voor kon opbrengen. Of de salontafel vol cirkelvormige vlekken omdat mama niets met onderzettertjes had. Ik kreeg een brok in mijn keel toen papa de deur afsloot, ook al beloofde hij me dat we naar de loods konden wanneer we maar wilden.

Ik beurde mezelf op met de gedachte dat we nog steeds een bus vol bezittingen hadden. Sommige spullen wilden papa en ik allebei meenemen, zoals het *Moeder met kind*-schilderij dat mama op een van haar cursussen had gemaakt. En papa liet me ook drie dingen alleen voor mezelf uitzoeken. Ik koos (1) de Afghaanse dekens die ze had gebreid, eentje voor op mijn kamer en eentje voor over de rugleuning van onze bank, (2) de grote, dik gevulde paars met groene fauteuil waarin ze me alle Harry Potter-boeken had voorgelezen, en (3) haar verzameling keramiekbeeldjes.

Caroline stond ons al buiten op te wachten toen we aan kwamen rijden. Ze had een jeans en sweatshirt aan, en haar lange rode haar was in een paardenstaart gebonden. Ze is heel knap en ook heel aardig. ‘Welkom!’ zei ze, en ze gaf me een stevige knuffel en een kus, nog voordat ze mijn vader knuffelde en kuste. ‘We vinden het zo fijn dat jullie er zijn.’

Omdat ze het woord ‘we’ gebruikte, vroeg ik: ‘Waar is Ashley?’

Caroline aarzelde. ‘Op haar kamer. Ze moet nog een hoop huiswerk leren.’ Ik had van mijn vader gehoord dat Ashley het niet zo goed doet op school, dus dat klonk wel logisch.

‘Oké, jongens, tijd voor het zware sjouwwerk,’ zei papa. Hij poseerde als een bodybuilder en gromde, waar Caroline om moest lachen.

Met zijn drieën laadden we de bus uit. Ik droeg Schrödinger de trap op; de vroegere logeerkamer is nu van mij. Hij is ruim maar saai: de muren zijn beige, terwijl mama en ik ze thuis – ik bedoel, de plek waar ik tot vandaag woonde – felblauw hadden geverfd. Ik haalde Schrödinger uit zijn mand en zette hem in de aangrenzende badkamer, zodat hij niet kon ontsnappen terwijl we in en uit liepen, of op het tapijt kon plassen.

Ik moet toegeven dat ik dolenthousiast was toen ik ontdekte dat ik een eigen badkamer zou krijgen. Thuis – ik bedoel, de plek waar ik tot vandaag woonde – hadden we maar één badkamer. Dit huis heeft er wel vijf! Eentje voor Caroline en papa, eentje voor Ashley, eentje voor mij, eentje op de benedenverdieping met alleen een wc en wastafel, en dan nog een complete in de kelder! Alle menselijke bewoners zouden tegelijk kunnen gaan, en dan zou er nog steeds een badkamer over zijn.

Toen ik de deur achter Schrödinger dichtdeed, zag ik dat er een enorme doos Purdybonbons op de vensterbank lag. Die van Purdy’s zijn het lekkerst. Er zat een briefje bij waarop stond: *We zijn heel blij dat je nu bij ons gezin hoort. Liefs, Caroline en Ashley.* Ik kreeg even een brok in mijn keel.

Ik at zes bonbons op voordat ik de gang weer op liep. Op weg naar de trap kwam ik langs Ashleys

kamer, die aan het andere uiteinde van de gang ligt. Haar deur was gesloten. Ik overwoog aan te kloppen om haar te bedanken voor de bonbons, haar er misschien zelfs eentje aan te bieden, maar ik wist niet of ik haar wel moest storen tijdens het leren. Dus ik deed het maar niet.

Het huis van de Andersons is heel anders dan het huis van de Inksters, en niet alleen omdat het zoveel badkamers heeft. Ten eerste is het veel moderner. Ons huis – ik bedoel, het huis waar ik tot vandaag woonde – was oud. Het is net na 1940 gebouwd en het is een bungalow met kleine kamers en krakende vloeren. Dit huis is heel groot en heel schoon en heel leeg. Ik zou hun stijl minimalistisch noemen, terwijl die van ons maximalistisch was. Bij ons stonden overal spullen! Er lagen stapels boeken op de tafels en op de grond, en er lag altijd minstens één schoolproject van mij over de eettafel uitgespreid. We moeten wel twintig kamerplanten hebben gehad. De wanden hingen vol schilderijen en familiefoto's. De schoorsteenmantel boven de haard en alle vensterbanken stonden vol met mama's keramiekbeeldjes. En dan waren er nog haar breiwerken, haar tekenpotloden, haar notitieblokken, haar vergeten halfvolle mokken thee, haar tijdschriften, papa's kranten en leesbrillen, zijn vuile sokken en die van mij, plus mijn scheikundedoos en stripalbums.

Dus we doen Caroline en Ashley vast een plezier nu wij er wat spullen aan toevoegen; hun huis wordt er

veel gezelliger door. In de woonkamer hebben we bijvoorbeeld de grote groen-paarse fauteuil tussen hun strakke bruinleren bank en de twee bijpassende bruinleren fauteuils gezet. Het was flink proppen, maar het zag er meteen een stuk vrolijker uit. Ik heb een van mijn moeders Afghaanse dekens over de rugleuning van hun bank gelegd, wat een broodnodig kleuraccent toevoegde. En ik zie minstens vijf plekken die geschikt zijn om mama's schilderij op te hangen, en volop ruimte om haar keramiekbeeldjes uit te stallen.

Eén keertje, toen ik buiten bij de verhuisbus stond, ving ik een glimp op van Ashley. Ze stond voor haar slaapkamerraam naar ons te staren. Ik zwaaide. Ze zwaaide niet terug.

Misschien is ze niet alleen slechthorend. Misschien is ze ook slechtziend.

Ashley

Mama dwong me beneden te komen eten. Ik zat op mijn kamer een idee voor een nieuwe outfit te schetsen in plaats van wiskunde te doen, toen ze aanklopte. Ik reageerde niet, dus ze zei door de deur: ‘Ashley, ik wil dat je bij ons aan tafel komt zitten.’

‘Ik ben bezig.’

Ik hoorde haar zuchten. ‘Ik verwacht dat je aan tafel komt. En ik verwacht dat je aardig doet.’

‘Vergeet het maar.’

‘Ashley, ik waarschuw je.’

‘Ik wilde niet dat ze hier kwamen wonen. Ik hoor ook bij dit gezin, en mijn stem telde niet eens.’

Toen deed mama zomaar de deur open. Er zit geen slot op, ook al heb ik daarom gevraagd. Ik heb geen enkele privacy. ‘Zodra jij je eigen huis hebt en zelf de hypotheek betaalt, krijg je een stem,’ zei ze. ‘Tot het zover is hou je op met jengelen en doe je wat ik zeg.’

Soms is mijn moeder net de koningin uit *Sneeuwwitje* – mooi, maar ijs- en ijskoud.

Ik sloeg mijn armen over elkaar. ‘Ik kom niet naar beneden.’

‘Prima,’ zei ze op zo’n nepperig redelijk toontje. ‘Maar dan krijg je deze week ook geen zakgeld.’

Het is zó oneerlijk! Ik heb net bijna genoeg bij elkaar voor een superleuk rokje dat ik bij H&M heb gezien, en dat weet ze. ‘Wat ben je toch een sadist,’ zei ik terwijl ik opstond om met haar mee te lopen.

‘En of. Gedeelde eerste plaats met Idi Amin en Slobodan Milošević.’

Ik heb geen idee over wie ze het had. Waarschijnlijk een stel gasten van haar werk.

Toen ik beneden kwam, zat de griezeldwerg al aan tafel. Ik ging tegenover hem zitten en nam hem heel nadrukkelijk van top tot teen op.

Het is een serieus raar uitziend gastje. Hij heeft een dikke bos stug bruin haar dat niet glad is maar ook niet krullerig. Het is kortgeknipt, waardoor zijn flaporen nog meer opvallen. Maar hoe kort het ook is, er is nog een heleboel van, alsof hij een pluizig knaagdier op zijn hoofd heeft. Over kort gesproken: het is een heel klein mannetje. Ik bood hem bijna een stoelverhoger aan.

‘Hoi Ashley,’ zei hij.

‘Hoi Spuwart.’

‘Het is Stewart, hoor.’ Hij schreeuwde, alsof hij dacht dat ik doof was of zo.

Mama kwam met een salade de keuken uit. Leonard

volgde haar met onze favoriete pastaschaal, die met tomaten erop geschilderd.

Mijn maag verkrampde bij het zien van die schaal in zijn handen. Tot nu toe was alles in dit huis van mij en mijn moeder geweest. Maar vanaf vandaag was het ook van Leonard en zijn minikloon.

Het zou nog niet zo erg zijn als ik begreep wat mijn moeder in Leonard zag, maar dat kon ik eerlijk honderd procent waar niet bedenken. Mijn moeder is adembenevend mooi, ook al heeft ze kraaienpootjes bij haar ogen die elk jaar dieper worden en ook al heeft ze flink wat hulp nodig bij haar garderobe. Ze is *rijzig*, een duur woord voor ‘lang’ dat ik uit mijn modebladen heb opgepikt. Ze heeft rood haar tot over haar schouders, tot nu toe zonder grijs erin. Ze heeft hoge jukbeenderen en grote groene ogen. Geen wonder dat ze al heel lang geleden van reporter tot presentator is opgeklommen; natuurlijk, ze is goed als journalist, maar het is ook omdat ze ‘aangenaam oogt’, zoals haar kapper/visagist Geoffrey vaak zegt.

Leonard is gewoon een volwassen versie van zijn maf uitzierende zoon, met dezelfde flaporen en hetzelfde haar, alleen beter gestyled. En hoewel ik hem niet klein zou noemen, is hij ook niet lang zoals mijn vader – hooguit één tachtig, wat praktisch hetzelfde is als mijn moeder. Hij is ook heel mager; hij heeft duidelijk nog nooit van zijn leven met gewichten gewerkt. Mijn vader doet juist enorm veel aan fitness, dus die heeft mooi gedefinieerde spieren. Hij heeft altijd al een heel goede smaak gehad,